

Interpretacja indywidualna przepisów prawa podatkowego

Prezydent Miasta Włocławek działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w zw. z art. 14b i art 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku złożonego w dniu 29 października 2020 r. przez _____ o udzielenie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie przedstawionego stanu faktycznego,

uznaje

stanowisko Wnioskodawcy w sprawie opłaty skarbowej z tytułu złożonego pełnomocnictwa w postępowaniu komorniczym za prawidłowe.

UZASADNIENIE

zwrócił się do tut. organu podatkowego z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego – art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 poz. 1546 ze zm. – dalej zwana jako Ustawa o opłacie skarbowej) w zw. z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575 ze zm. – dalej zwana jako Kodeks postępowania cywilnego) w zw. z art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm. – dalej zwana jako Kodeks postępowania administracyjnego), art. 1, art. 2 oraz art. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 121 ze zm. – dalej zwana jako Ustawa o komornikach sądowych z 2018 r.).

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku, gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) Wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Wnioskodawca powziął wątpliwości co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym w związku z czym występuje z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej do Prezydenta Miasta Włocławek jako organu podatkowego właściwego w sprawach opłaty skarbowej na podstawie art. 12 Ustawy o opłacie skarbowej.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytanie:

Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego przedstawia się następująco:

W ocenie Wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy:

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o opłacie skarbowej (dalej jako: UOS). Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:*

1. *w sprawie z zakresu administracji publicznej lub*
2. *w postępowaniu sądowym.*

Art. 5 UOS wskazuje, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli wskutek dokonanego przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 2 UOS (pełnomocnictwo) Ustawy o opłacie skarbowej – na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie.

Przywołany przepis art. 1 UOS nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z *chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:*

1. *w organie administracji publicznej,*
2. *sądzie lub*
3. *podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.*

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

1. Brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z *oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej.* Stąd za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

W art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazuje, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespolej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w powołanym przepisie.

Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania

podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) *komornicy nie są związani w władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalić w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody.*

Reasumując, na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Tym samym, złożenie komornikowi pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi złożonego go „w sprawie z zakresu administracji publicznej”, które to złożenie podlega opłacie skarbowej zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 UOS.

2. Brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1. ustawy o komornikach z 2018 r., analogicznie jak pod rządami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1309 z późn. zm.) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym (art. 1 ustawy o komornikach i egzekucji z 1997 r.). W myśl przywołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu.

Podobnie, na utożsamienie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala Ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestie statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/O1 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej – pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów Ustawy o opłacie skarbowej.

Nadto, w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości – art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny stanowisko ma swoje potwierdzenie w doktrynie. W komentarzu do art. 6 Ustawy o opłacie skarbowej (*Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III*) wskazano, że „(...) w art. ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub w sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika. Ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”.

Rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Przedstawiony powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w prawomocnym wyroku z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, wskazuje, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym* nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem sądu, skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczowego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Przeciwno objęciu zakresem regulacji Ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie Wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodzka Mazowieckiego w interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 Ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej pod podjęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przed komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie we wskazanym już wcześniej orzeczeniu o sygn. akt: I SA Lu/1052/16, że *„komornik sądowy jest, jak wynika art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji) w dacie wydania zaskarżonej interpretacji – Dz. U. z 2015 r. po. 790 ze zm.), funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wykonuje on, na własny rachunek, czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych (art. 2 ust. 1 i art. 3a powołanej ustawy), a jego działalność podlega nadzorowi prezesa sądu rejonowego, przy którym działa (art. 3 ust. 1 i 2 tej ustawy). Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art 759 § 1 k.p.c.), nie jest organem sądu, ani nie wchodzi w skład (nie jest częścią) sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie może więc obejmować określenie „sąd”, a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za: postępowanie sądowe” w rozumieniu, o którym mowa wyżej. W przypadkach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określone są wprawdzie wspólnym mianem „sądowe organy egzekucyjne” jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także – konsekwentnie – poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, których mowa w art. 1 ust. 2, wymienia wyłącznie i jednocześnie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazania informacji o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust 2 ustawy)”.*

Ponad przytoczoną powyżej argumentację, Wnioskodawca pragnie wskazać na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.; dalej jako: Ordynacja podatkowa), dotyczącą problematyki obowiązku uiszczenia opłaty

skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, tytułem przykładu Wnioskodawca, wskazuje na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019 r. sygn. COP-13.310.10.2019.GWA, z dnia 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 03.10.2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27.02.2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 04.03.2016 r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26.07.2016 r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14.12.2015 r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 08.10.2019 r. sygn. WPIOL-II.310.3.2019.EJ, WPIOL-II.310.1.2019.EJ, z dnia 25.07.2016 r. sygn. WPIOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26.08.2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT, z dnia 02.01.2020 r. sygn. EO-III.310.33.2019.BT;
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10.08.2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016 r.;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26.08.2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD;
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22.11.2019 r. sygn. WPIW.310.17.2019.WS;
8. Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z dnia 25.08.2016 r. sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET,

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści powołanych powyżej interpretacji, Wnioskodawcy, opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi Ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Wnioskodawca, choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem Ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego *in dubio pro tributario*, która w myśl art. 2a Ordynacji podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Podsumowując, zarówno wykładnia przepisów Ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzeczniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie w żadnej sytuacji nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

Mając na względzie powyższe, Wnioskodawca wnosi o potwierdzenie swojego stanowiska.

Stanowisko organu podatkowego w sprawie przedstawionego stanu faktycznego:

Po przeanalizowaniu faktów podanych we wniosku, obowiązujących przepisów prawa i orzecznictwa sądowego, organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy za prawidłowe.

W myśl art. 14b § 1 i 14j § 1 § 3 ustawy Ordynacja podatkowa Minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 ustawy Ordynacja podatkowa składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego.

Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska Wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeśli stanowisko Wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 ustawy Ordynacja podatkowa). W razie negatywnej oceny stanowiska Wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 ustawy Ordynacja podatkowa).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydający interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV ustawy Ordynacja podatkowa. Wobec powyższego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku.

Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego ustawodawca obciążył Wnioskodawcę, co oznacza, iż to Wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Tut. Organ podatkowy ustosunkowując się do przedstawionego stanu faktycznego swoją argumentację rozpocznie od treści art. 1 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 poz. 1546 ze zm.), który wyraźnie wskazuje, iż opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopi – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Dokonując oceny statusu komornika organ podatkowy oparł się na obowiązujących przepisach ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych. Komornik sądowy jest on funkcjonariuszem publicznym, działającym przy sądzie rejonowym – stosownie do treści art. 2 ust.1 ustawy o komornikach sądowych. Mowa tu zatem o profesji, którą można zaliczyć do tej samej grupy, co zawód sędziego lub prokuratora. Co ważne jednak, w przeciwieństwie do sędziów i prokuratorów, komornicy są przedsiębiorcami i prowadzą kancelarię na własny rachunek.

Komornik zajmuje się przede wszystkim wykonywaniem rozstrzygnięć o roszczeniach cywilnych w drodze przymusu egzekucyjnego, czyli dążeniem do ściągnięcia z majątku dłużnika należności dla wierzyciela. W ramach postępowania komorniczego (egzekucyjnego) doprowadza on do realizacji orzeczenia sądu, czyli inaczej mówiąc, przy zastosowaniu określonych środków przymusu, egzekwuje ustaloną kwotę pieniężną. Jest zatem gwarantem wykonalności wyroku sądowego. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA/Lu 1052/16 czytamy, iż *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (...), nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi, w związku z prowadzoną przez niego egzekucją.*

Podstawą prawną wykonywania tego zawodu jest ustawa z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych i ustawa z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach egzekucyjnych. Komornicy wykonują swoje czynności w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania cywilnego oraz Ustawy o komornikach sądowych i egzekucji pod nadzorem prezesa właściwego miejscowo Sądu Rejonowego. Komornik wykonuje swoje czynności tylko i wyłącznie pod nadzorem prezesa sądu. Zatem nie jest sądem, a postępowania egzekucyjne, które prowadzi nie są postępowaniami sądowym ani administracyjnymi. Sam komornik nie jest również organem administracji publicznej. Tak więc zakres działalności komornika nie znajduje zastosowania w art.1 ust.1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/O1 927/16) wskazał, iż *z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości (...), a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym.*

Stanowisko, iż komornik nie jest sądem ani organem administracji publicznej znajduje dodatkowe potwierdzenie w art. 6 ust. 1. pkt 4, art. 8 ust. 5 i art. 11 ust. 2 Ustawy o opłacie skarbowej. Normy zawarte w tych przepisach nie odnoszą się do komorników, a wyłącznie do sądów, organów administracji rządowej lub samorządowej oraz innych organów wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej.

W art. 11 ust. 2 Ustawy o opłacie skarbowej, wskazane są podmioty zobowiązane do zbiorczego przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej od przedłożonego pełnomocnictwa. W artykule tym wskazane są tylko i wyłącznie sądy, jako podmioty zobowiązane do udzielenia informacji dotyczących opłat skarbowych od pełnomocnictwa. Ustawodawca pominął w tym miejscu komorników sądowych, gdyż w przypadku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego, a nie sąd, nie powstaje obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej od przedłożonego pełnomocnictwa, dlatego też komornik

sądowy nie ma obowiązku przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej od przedłożonego pełnomocnictwa do akt komorniczych.

Podobnie w art. 8 ust. 5 Ustawy o opłacie skarbowej komornicy sądowi nie zostali wskazani jako podmioty, którym radca prawny, adwokat, doradca podatkowy oraz rzecznik patentowy może składać uwierzytelnioną przez siebie kopię dowodu zapłaty opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie im pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii, a wskazane zostały jedynie: sądy, organy administracji rządowej lub samorządowej oraz podmioty, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o opłacie skarbowej.

W przypadku art. 6 ust. 1. pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej jest taka sama sytuacja tj.: obowiązek opłaty skarbowej powstaje: od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii - z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie o którym mowa w art. 1 ust. 2 Ustawy o opłacie skarbowej. W komentarzu do tego artykułu (Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawa o opłacie skarbowej. Ustawa o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. IV Opublikowano: WKP 2018 r.) autor zwraca uwagę, że w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej przyjęto, iż obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Oceniono w piśmiennictwie, że taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.

Podsumowując, zakres opłaty skarbowej nie odnosi się w ogóle do postępowania egzekucyjnego przed tymi funkcjonariuszami, bowiem w żadnym artykule tejże ustawy nie zostali oni wymienieni.

A więc stanowisko Wnioskodawcy należy uznać za prawidłowe.

Jak wynika z powyższego została udzielona interpretacja przepisów prawa podatkowego zgodna ze stanowiskiem reprezentowanym przez Wnioskodawcę i została zaaprobowana przez Prezydenta Miasta Włocławek.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu faktycznego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Organ podatkowy także zwraca uwagę, że w myśl art. 14a § 1 ustawy Ordynacja podatkowa, minister właściwy do spraw finansów publicznych dążąc do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądowego, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dokonuje ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek wydając interpretacje ogólne, wydaje z urzędu ogólne wyjaśnienia przepisów prawa podatkowego dotyczące stanowiska tych przepisów (objaśnienia podatkowe). Natomiast zgodnie z art. 14j § 1 ustawy Ordynacja podatkowa stosownie do swojej właściwości wójt (burmistrz, prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa wydają interpretacje indywidualne przepisów prawa podatkowego.

Jednocześnie organ podatkowy informuje, że przedmiotowa interpretacja po usunięciu danych identyfikacyjnych Wnioskodawcy zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

POUCZENIE

Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w terminie trzydziestu dni od daty doręczenia interpretacji - art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed Sądami Administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 wyżej cytowanej ustawy) na adres Prezydenta Miasta Włocławek, ul. Zielony Rynek 11/13, 87-800 Włocławek.

PREZIDENT MIASTA

dr Marek Wojtkowski